

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně: **H. N.**, proti žalované: **Městská policie Brno**, se sídlem Štefánikova 43, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2007, č. j. 31 Ca 157/2006 - 14,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se návrhem, který označila jako žalobu na ochranu proti nečinnosti, domáhala vůči žalovaným Policií ČR, Policejnímu prezidiu a Městské policii Brno toho, aby obě žalované ve spolupráci zajistily potrestání osob odpovědných za vznik a udržování skládky na pozemku žalobkyně při domu č. 59/594, na ulici Vranovská v Brně a aby tato skládka z uvedeného pozemku zmizela. Zároveň se domáhala náhrady škody žalobkyni dle jejího tvrzení způsobené nečinností žalovaných v souvislosti s neobjasněnými krádežemi a další trestnou činností proti majetku žalobkyně nacházejícího se v uvedených nemovitostech.

Krajský soud usnesením ze dne 19. 1. 2007, č. j. 31 Ca 157/2006 - 7, nejprve žalobu směřující proti Policii ČR, Policejnímu prezidiu vyloučil k samostatnému projednání a rozhodnutí, posléze usnesením ze dne 27. 3. 2007, č. j. 31 Ca 157/2006 - 14, žalobu směřující vůči Městské policii Brno odmítl. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobkyně neodstranila vady žaloby, k čemuž byla usnesením krajského soudu ze dne 29. 11. 2006, č. j. 31 Ca 157/2006 - 2, vyzvána, neboť nedoplnila základní náležitosti žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 a § 80 odst. 3 soudního řádu správního, (dále „s. ř. s.“), zejména nedostatečně označila věc, v níž se žalobkyně ochrany proti nečinnosti správního orgánu domáhá, tedy věc, v níž by měl žalovaný správní orgán povinnost vydat správní rozhodnutí ve věci samé nebo povinnost vydat osvědčení. V řízení o návrhu žalobkyně tedy nebylo možné pokračovat. Usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby napadla žalobkyně kasační stížností.

Dle doručky založené v soudním spise bylo předmětné usnesení žalobkyni doručováno do vlastních rukou prostřednictvím soudního doručovatele tak, že dne 10. 5. 2007 nebyla žalobkyně v místě bydliště zastížena a byla jí zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedla

na podatelně Krajského soudu v Brně, kde byla zásilka uložena. Dne 14. 5. 2007 si zásilku vyzvedl syn žalobkyně, pan J. N., který se dle vyjádření pracovnice podatelny prokázal plnou mocí. Na výzvu Nejvyššího správního soudu žalobkyně předložila kopii této plné moci ze dne 12. 12. 2005, v níž svého syna zmocnila mj. „k zastupování ve všech úkonech souvisejících s vyřizováním osobních záležitostí“, včetně „jednání s úřady a soudy“.

Nejvyšší správní soud má za to, že uvedená plná moc opravňovala zmocněnce mj. k vyzvednutí předmětné zásilky. Žalobkyně tuto plnou moc v průběhu řízení před krajským soudem nepředložila, žalobu (obdobně jako kasační stížnost) podala osobně, nikoliv prostřednictvím zástupce, krajský soud tedy oprávněně vycházel z toho, že není v tomto řízení zastoupena. Kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu bylo tedy správně doručováno přímo žalobkyni a ač nemuselo být doručováno do vlastních rukou (§ 55 odst. 3 s. ř. s.), lze v daném případě předmětnou zásilku považovat za písemnost doručovanou do vlastních rukou na základě pokynu předsedy senátu ve smyslu § 45b odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Pokud by pan J. N. nebyl k převzetí zásilky určené do vlastních rukou žalobkyně zmocněn, nemohlo by tím, že tuto zásilku vyzvedl před uplynutím desetidenní lhůty pro její uložení, dojít k jejímu řádnému doručení. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu odkazuje na ustálenou judikaturu, zejména na rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 17. 11. 1967, sp. zn. 6 Cz 183/67, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 19/1968 a na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 1998, sp. zn. 26 Cdo 676/98. Jiná je ovšem situace v předmětné věci, kde pan J. N. řádnou plnou mocí k převzetí zásilky disponoval. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že relevantní právní úprava, tedy § 45b a § 46 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. nevylučuje, aby i k vyzvednutí zásilky určené do vlastních rukou mohl adresát zmocnit jinou osobu. V daném případě tak žalobkyně, jak uvedla na plné moci, učinila ze zdravotních důvodů. Byť v předmětné věci nebyla zásilka doručována prostřednictvím pošty, pro ilustraci posuzované otázky Nejvyšší správní soud poznamenává, že i dle platných poštovních podmínek pro základní poštovní služby České pošty, s. p. (k dispozici na internetové adrese www.cpost.cz) předá Česká pošta, s. p. v případě dodání do vlastních rukou fyzické osoby zásilku také zmocněnci adresáta (čl. 18 poštovních podmínek), pokud se ovšem nejedná o dodání do vlastních rukou výhradně jen adresáta (čl. 18a poštovních podmínek). Pokud odesílatel použije obálku dle příslušného ustanovení poštovních podmínek, která má modrý pruh, platí, že zásilka může být vydána rovněž zmocněnci adresáta (čl. 18 odst. 3 poštovních podmínek).

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v daném případě bylo předmětné usnesení uvedeným způsobem žalobkyni řádně doručeno dne 14. 5. 2007. Žalobkyně ovšem proti němu podala kasační stížnost osobně u Krajského soudu v Brně až dne 31. 5. 2007.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí a zmeškání této lhůty nelze prominout. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Dnem určujícím počátek lhůty počítané podle týdnů byl den doručení napadeného usnesení žalobkyni, tedy pondělí 14. 5. 2007. Poslední den lhůty tak připadl na pondělí 28. 5. 2007, kterýmžto dnem také lhůta k podání kasační stížnosti marně uplynula. Kasační stížnost podaná dne 31. 5. 2007 je tak podána zjevně opožděně.

Pokud by tomu tak nebylo, musel by Nejvyšší správní soud spis vrátit krajskému soudu k rozhodnutí o návrhu žalobkyně na ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti, který žalobkyně spojila s podanou kasační stížností, mj. i z toho důvodu, že v řízení o kasační stížnosti, v němž jsou splněny veškeré podmínky řízení, je zastoupení advokátem u stěžovatele, který sám nemá právnícké vzdělání, obligatorní (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Vzhledem ke zjevné

opožděnosti kasační stížnosti by však takový postup neměl v daném případě žádný smysl a nemohl by ani napomoci žalobkyni k ochraně jejích práv.

Nad rámec nezbytného odůvodnění tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud má žalobkyně za to, že ukládáním odpadu na její pozemek byly spáchány konkrétní přestupky, např. přestupek proti veřejnému pořádku dle § 47 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích nebo přestupek proti majetku dle § 50 zákona o přestupcích, má možnost tuto skutečnost oznámit dle § 67 odst. 2 zákona o přestupcích příslušnému správnímu orgánu, kterým není v případě jmenovaných přestupků Policie ČR ani Městská policie Brno, ale Úřad Městské části Brno-sever (§ 52 písm. a), § 53 odst. 1 a § 55 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s čl. 42 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 20/2001, kterou se vydává Statut města Brna). Dle § 67 odst. 4 zákona o přestupcích má oznamovatel přestupku právo na to, požádá-li o to, aby byl správním orgánem do 30 dnů od oznámení vyrozuměn o učiněných opatřeních. Pokud by správní orgán neshledal důvod pro odložení věci a ve smyslu § 67 odst. 3 zákona o přestupcích zahájil řízení o přestupku, avšak byl v tomto řízení nečinný a pokud by žalobkyně byla účastnicí tohoto řízení z tohoto titulu, že by uplatnila jakožto poškozená nárok na náhradu majetkové škody způsobené přestupkem, teprve pak by se žalobkyně mohla po vyčerpání prostředku, který k ochraně proti nečinnosti stanoví § 80 odst. 3 správního řádu, žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s. úspěšně domáhat toho, aby správní soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat ve věci rozhodnutí. Pokud se žalobkyně dále domnívá, že došlo ke škodě na jejím majetku spácháním konkrétních trestních činů, má možnost podat trestní oznámení u příslušného orgánu činného v trestním řízení a domáhat se svých práv procesními prostředky, které poškozenému v trestním řízení poskytuje trestní řád. O nich jsou příslušné rozhodovat výhradně orgány činné v trestním řízení, nikoliv správní orgány či soudy rozhodující ve správním soudnictví.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy z výše uvedených důvodů nezbylo, než kasační stížnost jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu